

KOMISIJA EVROPSKIH SKUPNOSTI

Bruselj, 10.3.2005
KOM(2005) 84 končno

SPOROČILO KOMISIJE SVETU IN EVROPSKEMU PARLAMENTU

Poročilo o izvajanju gozdarske strategije EU

{SEC(2005) 333}

1. UVOD

To sporočilo je odgovor na zahtevo Evropskega sveta, da Komisija predloži poročilo o izvajanju gozdarske strategije EU. Pri pripravi poročila je Komisija izvedla obširna posvetovanja z državami članicami in zainteresiranimi stranmi v okviru Stalnega odbora za gozdarstvo, Svetovalne skupine za gozdarstvo in pluto, vključno z internetnim posvetovanjem z zainteresiranimi stranmi.

To sporočilo predstavlja glavne zaključke analize in vprašanja, nastala v povezavi z gozdovi in gozdarstvom, ter opisuje možne ukrepe za prihodnost. Delovni dokument osebja Komisije, ki je priložen sporočilu, vsebuje podroben opis ukrepov in dejavnosti, ki so se izvajale v okviru gozdarske strategije EU v obdobju 1999–2004.

2. GOZDARSTVO EU

Za gozdarstvo EU je značilna velika raznovrstnost tipov gozdov, obsega gozdnatosti, lastniških struktur in socialno-ekonomskih razmer. Gozdovi in druga gozdna zemljišča skupno pokrivajo približno 160 milijonov hektarjev ali 35 % kopne površine EU. Poleg tega se kot posledica programov pogozdovanja in zaradi naravne sukcesije vegetacije gozdnatost v EU povečuje.

Gozdovi EU so v zelo različnih ekoloških okoljih, od borealnih do sredozemskih in od alpskih do nižinskih. Med vsemi biotopi v Evropi so gozdovi bivališče največjega števila vrst na celini in opravljajo pomembne okoljske naloge, kot so ohranjanje biološke raznovrstnosti in varstvo voda in tal. Približno 12 % gozdnih območij je zaščitenih gozdov. Gozdovi prispevajo h krajinskim in kulturnim vrednotam ter podpirajo druge dejavnosti, kot so rekreacija, lov in turizem.

Okoli 60 % gozdov v EU je v zasebni lasti z okoli 15 milijoni zasebnih lastnikov gozdov. Povprečna velikost zasebnih gozdnih posesti je 13 ha, toda večina gozdov v zasebni lasti je manjših od 3 ha.

EU je ena izmed največjih proizvajalk, trgovk in porabnic gozdnih proizvodov na svetu. Gozdarska industrija in industrija, ki temelji na gozdarstvu in je z njim povezana, zaposlujejo okoli 3,4 milijona ljudi z letno vrednostjo proizvodnje okoli 356 milijard EUR (2001). Povprečna letna proizvodnja lesa v EU je skoraj 400 milijonov m³, pri čemer se poseka le malo več kot 60 % letnega gozdnega prirasta. Gospodarski in socialni pomen gozdarstva na podeželju se običajno podcenjuje, saj so zaposleni v gozdarstvu pogosto samozaposleni posamezniki ali mala podjetja, njihove dejavnosti pa se običajno združuje z dejavnostmi drugih gospodarskih sektorjev. Poleg lesa in plute gozdovi ponujajo druge proizvode, kot so smole, zdravilne rastline, gobe in jagodičje.

Varstvo gozdov je stalna skrb v EU. Biotski dejavniki in paša so glavni vzroki gozdne škode. Drugi pomembni dejavniki, ki vplivajo na gozdove, so onesnaženost zraka, nevihte in gozdni požari. Zakonodaja EU je prispevala k znatnemu izboljšanju kakovosti zraka, toda odlaganje onesnaževal zraka ostaja zaskrbljivo. Močne nevihte so v preteklih letih povzročile veliko škodo obsežnim gozdnim območjem. Približno 0,5 milijona ha gozdov in drugih gozdnih območij vsako leto pogori, večinoma v sredozemskih državah.

Nedavna širitev EU na 25 držav članic je privedla do bistvenega povečanja gozdnega sektorja EU glede na gozdno območje (20 %) ter glede na proizvodni in ekološki potencial. Mnoge

nove države članice so ponovno vzpostavile lastninske pravice in/ali privatizirale gozdni prostor in drugo premoženje, povezano z gozdovi, vključno z nekaterimi dejavnostmi gospodarjenja z gozdovi, ki so bile prej v pristojnosti držav. Kljub temu ostaja delež gozdov v javni lasti v 10 novih državah članicah višji kot v nekdanji EU-15.

3. GOZDARSKA STRATEGIJA EU

Resolucija Sveta z dne 15. decembra 1998 o gozdarski strategiji za Evropsko unijo¹ je vzpostavila okvir za dejavnosti, povezane z gozdovi, v podporo trajnostnemu gospodarjenju z gozdovi (TGG) na podlagi usklajevanja gozdnih politik držav članic in politik Skupnosti ter pobud, ki so pomembne za gozdove in gozdarstvo. Upošteva obveznosti, ki so jih prevzele EU in njene države članice v ustreznih mednarodnih procesih, zlasti na Konferenci Združenih narodov o okolju in razvoju leta 1992 (UNCED) in njenih nadaljnjih konferencah ter ministrskih konferencah o varstvu gozdov v Evropi (MCPFE)².

Strategija poudarja pomen večnamenske vloge gozdov in TGG za razvoj družbe ter opredeljuje vrsto ključnih elementov, ki so podlaga za njeno izvajanje. Navaja, da je gozdna politika v pristojnosti držav članic, da pa lahko EU prispeva k izvajanju TGG s skupnimi politikami na podlagi načela subsidiarnosti in koncepta deljene odgovornosti. Poudarja tudi izvajanje mednarodnih obveznosti, načel in priporočil z nacionalnimi ali subnacionalnimi gozdnimi programi ali enakovrednimi instrumenti ter aktivno sodelovanje pri vseh mednarodnih procesih, povezanih z gozdovi, poudarja tudi potrebo po izboljšanju usklajevanja, komunikacije in sodelovanja na vseh področjih politik, ki so pomembna za gozdarstvo.

4. PREGLED IZVAJANJA

Okvir za gozdno politiko se je od leta 1998 bistveno razvil z odločitvami, ki neposredno vplivajo na gozdarstvo, in spremembami v širšem določanju politik.

Svetovni vrh o trajnostnem razvoju (SVTR) v Johannesburgu leta 2002 je gozdove trdno umestil v okvir trajnostnega razvoja. Na vseevropski ravni so deklaracije in resolucije 4. ministrske konference o varstvu gozdov v Evropi (Dunaj 2003) določile skupne koncepte in opredelitve ter vrsto skladnih dejavnosti za varstvo gozdov in trajnostno gospodarjenje z njimi.

Na ravni EU sta sprejem 6. okoljskega akcijskega programa Skupnosti leta 2002 in reforma SKP leta 2003, ki je okrepila politiko razvoja podeželja, pomembna dogodka, ki vplivata na gozdne politike držav članic.

Spremembe širšega političnega okvira vključujejo Lizbonsko in Göteborgsko strategijo ter širitev EU. Ustavna pogodba, ki je trenutno v postopku ratifikacije, ne narekuje nobenih sprememb pristopa h gozdni politiki v EU.

4.1. Mednarodna razprava o gozdni politiki

SVTR je obravnaval številna vprašanja, povezana z gozdarstvom, in potrdil, da lahko TGG igra ključno vlogo pri doseganju širših ciljev in načel, ki so bili dogovorjeni v Johannesburgu. Zaradi vloge gozdov pri zagotavljanju okoljske trajnosti in velikega števila revnih, katerih

¹ UL C 56, 26.2.1999, str. 1.

² Strasbourg 1990, Helsinki 1993, Lizbona 1998 in Dunaj 2003.

preživetje je odvisno od gozdov, imajo gozdovi pomembno vlogo pri doseganju razvojnih ciljev tisočletja.

Evropska skupnost in njene države članice so aktivno sodelovale pri forumu Združenih narodov o gozdovih (UNFF), ki je bil ustanovljen leta 2000, in se obvezale, da bodo izvajale določila drugih mednarodnih sporazumov, konvencij in protokolov, kot so: UNFCCC³ in njen Kjotski protokol, CBD⁴, UNCCD⁵, ITTO⁶ in CITES⁷. Vendar se kljub napredku na mednarodni ravni pri razpravah o certificiranju in uveljavitvi gozdne zakonodaje v številnih delih sveta nadaljuje visoka stopnja krčenja gozdov in njihove degradacije.

Kot odgovor na naraščajočo družbeno zaskrbljenost je Evropska komisija sprejela izziv boja proti nezakoniti sečnji s sprejemom akcijskega načrta za Uveljavljanje gozdarske zakonodaje, in nadzora nad trgovino z lesom (FLEGT)⁸ ter kasneje s predlogom uredbe o FLEGT⁹.

Na vseevropski ravni je MCPFE postal dobro ustaljen postopek, znotraj katerega so evropske države in Evropska skupnost oblikovale celovite smernice za gozdno politiko in okrepile usklajevanje in sodelovanje.

Poleg tega so primerjalne raziskave v Evropi in na mednarodni ravni aktivirale sposobnosti evropskih in partnerskih držav za ustvarjanje znanstveno potrjenega znanja v podporo izvajanju povezanih političnih priporočil.

4.2. Trajnostno gospodarjenje z gozdovi v EU

V obdobju izvajanja strategije je EU dosegla napredek pri vzpostavljanju novih in izboljšanih instrumentov za spodbujanje varstva in trajnostnega gospodarjenja z gozdovi. Ta oddelek povzema razvoj gozdne politike na nacionalni ravni in z gozdovi povezanimi ukrepi na ravni Skupnosti.

4.2.1. Nacionalni gozdni programi

V EU je bil dosežen velik napredek pri pripravi in izvajanju nacionalnih gozdnih programov (NGP). V okviru MCPFE je bil razvit skupen pristop k NGP, namenjen vzpostavitvi družbenega in političnega okvira za TGG na podlagi participacijskega in transparentnega vodenja ter v skladu z mednarodnimi obveznostmi v zvezi z gozdovi.

NGP obravnavajo vprašanja, kot so produktivna vloga gozdov in ekonomska izvedljivost trajnostnega gospodarjenja z gozdovi, prispevek gozdarstva k razvoju podeželja, varstvo in povečanje biološke raznovrstnosti gozdov, blažitev podnebnih sprememb, varovalne funkcije gozdov ter družbene, rekreacijske in kulturne vidike. Čeprav imajo programi podobne cilje, se razlikujejo glede na poudarke, kar odraža socialno-ekonomsko in ekološko raznovrstnost evropskih gozdov.

NGP zagotavljajo tudi referenčni okvir za spremljanje napredka izvajanja z gozdovi povezanih ukrepov in pobud Skupnosti ter merjenja in ocenjevanja dodane vrednosti posebnih ukrepov Skupnosti na tem področju.

³ Okvirna konvencija ZN o spremembi podnebja.

⁴ Konvencija o biološki raznovrstnosti.

⁵ Konvencija ZN o boju proti širjenju puščav.

⁶ Mednarodna organizacija za tropski les.

⁷ Konvencija o trgovini z ogroženimi vrstami.

⁸ KOM(2003) 251 končna.

⁹ KOM(2004) 515 končna.

Države v svojih NGP poudarjajo potrebo po izboljšanju medsektorskega sodelovanja. Potrebna so nadaljnja prizadevanja za zagotovitev, da so nacionalni gozdni programi v celoti vpeti v nacionalne strategije trajnostnega razvoja, da obravnavajo vsa pomembna vprašanja ter da imajo podporo vseh zainteresiranih strani.

4.2.2. *Ukrepi Skupnosti v podporo trajnostnemu gospodarjenju z gozdovi*

Ukrepi Skupnosti, ki se izvajajo v podporo TGG, zajemajo številna večja področja delovanja: razvoj podeželja, varstvo in spremljanje stanja gozdov, biološka raznovrstnost, podnebne spremembe, proizvodi, ki temeljijo na gozdarstvu, gozdna certifikacija, raziskave, podatki in sporočila o gozdovih, gozdni reprodukcijski material in zdravstveno varstvo rastlin.

Politika razvoja podeželja je bila glavni instrument izvajanja gozdarske strategije EU na ravni Skupnosti. Finančna podpora Skupnosti za ukrepe v gozdarstvu v okviru razvoja podeželja znaša 4,8 milijard EUR za obdobje 2000–2006 (skoraj 10 % proračuna za razvoj podeželja). Politika razvoja podeželja EU temelji na celostnem ozemeljskem pristopu, ki se zaveda soodvisnosti sektorskih in horizontalnih politik, priznava regionalne in lokalne posebnosti in prednostne naloge ter poudarja dejavno vključevanje in udeležbo lokalnih skupnosti.

Predlog Komisije za okrepitev politike za razvoj podeželja EU za obdobje 2007–2013¹⁰ je podlaga za večjo vključitev gozdarstva v razvoj podeželja. Eden od načinov za doseg tega cilja je povečanje skladnosti med programi za razvoj podeželja in nacionalnimi gozdnimi programi, izmenjava podatkov in najboljših praks pri uporabi gozdarskih ukrepov ter izboljšanje spremljanja in vrednotenja gozdarskih ukrepov glede na širše cilje politike za razvoj podeželja.

Ukrepi Skupnosti za podporo varstvu gozdov pred požari¹¹ in atmosferskim onesnaževanjem¹² so ustvarili veliko količino podatkov in spodbudili operativni razvoj. Ti ukrepi so spodbudili sodelovanje med državami članicami EU na teh področjih. Kljub temu pa atmosfersko onesnaževanje in gozdni požari ostajajo velik problem. Komisija je pred kratkim ustanovila strokovno skupino za analizo preprečevanja gozdnih požarov na ravni Skupnosti in pripravo priporočil za prihodnje ukrepe. Poleg tega Uredba Forest Focus¹³, sprejeta leta 2003, daje EU možnost, da razvije vsestransko celovit sistem spremljanja stanja gozdov, vključno z novimi parametri o tleh, biološki raznovrstnosti in podnebnih spremembah. Tak sistem bi sčasoma lahko obravnaval tudi socialno-ekonomske vidike gozdov in gozdarstva ter vodil v boljšo povezanost nacionalnih baz podatkov o gozdovih v sistem spremljanja in poročanja za celotno EU. V tem smislu je treba upoštevati merila in kazalce TGG, razvite v okviru MCPFE.

Pomemben dosežek EU na področju ohranjanja biološke raznovrstnosti je izvajanje omrežja Natura 2000. Številne države članice so prilagodile smernice za gospodarjenje z gozdovi v prid ohranjanju biološke raznovrstnosti in spodbujajo opravljanje okoljskih storitev v okviru gospodarjenja z gozdovi. Ekološko reprezentativno omrežje ohranjanja gozdov v okviru Natura 2000 in hkratno spodbujanje povečevanja biološke raznovrstnosti v komercialnih gozdnih sestojih sta verjetno učinkovit način doseganja ciljev ohranjanja biološke raznovrstnosti. Ostaja pa potreba po kartiranju, proučevanju in spremljanju biološke raznovrstnosti gozdov znotraj in zunaj zavarovanih območij.

¹⁰ KOM(2004) 490 končna.

¹¹ Uredba Sveta (EGS) št. 2158/92.

¹² Uredba Sveta (EGS) št. 3528/86.

¹³ Uredba (ES) št. 2152/2003 Evropskega parlamenta in Sveta.

Čeprav je bila vloga gozdarstva pri blaženju podnebnih sprememb potrjena s pravili Kjotskega protokola, dogovorjenimi po sprejetju strategije, je bil razvoj namenskih ukrepov za skladiščenje ogljika, vključno s pogozdovanjem in obnovo gozdov, počasnejši, kot je bilo pričakovano. Les lahko igra pomembno vlogo kot vir energije iz biomase za izravnavanje emisij fosilnih goriv v skladu z direktivami EU o obnovljivih energetskih virih in kot okolju prijazen material. V EU uporaba biomase za energetske namene še ni v celoti razvila svojega potenciala, pri dosegu katerega bo treba preprečiti neupravičeno izkrivljanje konkurence. V prihodnosti lahko les igra pomembno vlogo tudi kot hranilnik ogljika.

Pojavlja se tudi potreba po vrednotenju vplivov podnebnih sprememb na gozdne ekosisteme in razvoju ukrepov za prilagoditev na te vplive. V prihodnosti bo treba razmišljati o ukrepih za ublažitev (zmanjšanje emisije toplogrednih plinov), pa tudi o ukrepih prilagajanja (prilagajanje gozdov na podnebne spremembe).

V okviru Sporočila o stanju konkurenčnosti na gozdarstvu temelječe in z njim povezane industrije, ki je bilo sprejeto leta 1999, je bil izveden širok obseg ukrepov, povezanih s povečano uporabo lesa in konkurenčnostjo industrije, ki temelji na gozdarstvu in je z njim povezana. Komisija je pred kratkim opravila vrednotenje tega sporočila. Ena od ugotovitev je, da mora biti evropski potrošnik bolj obveščen o prednostih lesa iz trajnostno upravljanih gozdov, ki je obnovljiv in okolju prijazen vir, ter da je treba ustvariti okolje, ki omogoča industrijam, ki temeljijo na gozdarstvu, povečati konkurenčnost in spodbujati uporabo lesa.

Certifikacija je eno od orodij, ki spodbuja trajnostno gospodarjenje z gozdovi in omogoča potrošnikom, da dajejo prednost lesnim proizvodom, ki izvirajo iz trajnostno upravljanih gozdov. Do sedaj se je certifikacija razvila kot tržno orodje zasebnega sektorja z omejeno intervencijo organov oblasti.

V okviru okvirnih raziskovalnih programov Skupnosti in COST¹⁴ so potekala velika znanstvena prizadevanja za podporo in nadaljnji razvoj TGG ter povečanje konkurenčnosti v gozdarstvu. Gozdarstvo mora proaktivno prispevati k lizbonskim ciljem. Zato je potrebno strateško razmišljanje v celotnem sektorju, podprto s široko in dolgoročno vizijo, ki določa področje uporabe in prednostne naloge raziskovanja gozdarstva.

Na podlagi rezultatov pilotnega projekta je Komisija v letu 2004 sprožila pripravljalni ukrep za razvoj informacijske in komunikacijske platforme na podlagi interneta. Ta ukrep je treba spremljati s pregledom posebnih zahtev uporabnikov in oceno omejitev, ki so povezane z obstoječimi nacionalnimi viri podatkov.

Zdravje rastlin in kakovost gozdnega reprodukcijskega materiala sta ključnega pomena za proizvodno zmogljivost gozdov v EU. V preteklih letih so bili sprejeti pravni akti za zagotavljanje bolj usklajenega izvajanja številnih ključnih vidikov pravnih aktov EU o trženju gozdnega reprodukcijskega materiala.

Žive rastline, pa tudi les, uvožen iz tretjih držav v Skupnost, pomenijo resno tveganje za vnos škodljivcev in bolezni. V zvezi s tem so bili leta 2004 v že obstoječi pravni red vključeni novi in strožji predpisi.

4.3. Usklajevanje, komunikacija in sodelovanje

Ves čas izvajanja strategije sta usklajevanje z državami članicami in posvetovanje z zainteresiranimi stranmi potekala prek obstoječih upravnih struktur, zlasti upravljalnih in

¹⁴ Evropsko sodelovanje na področju znanstvenih in tehničnih raziskav.

posvetovalnih odborov, ki svetujejo Komisiji, oblikujejo mnenja in spodbujajo izmenjavo podatkov.

Stalni odbor za gozdarstvo (SFC) je izvajal upravljaljsko funkcijo za posebne uredbe o varstvu gozdov in spremljanju. SFC je igral pomembno vlogo tudi kot *ad hoc* posvetovalni forum za vprašanja, povezana z gozdovi. Redna izmenjava podatkov, sodelovanje in usklajevanje z zainteresiranimi stranmi v gozdarstvu je potekalo v okviru Svetovalne skupine za gozdarstvo in pluto ter Svetovalnega odbora o politiki Skupnosti o gozdarstvu in industrijah, ki temeljijo na gozdarstvu.

Pomemben korak je bil narejen konec leta 2001, ko je Komisija ustanovila medslužbeno skupino o gozdarstvu, da bi glede vprašanj v zvezi z gozdovi okrepila usklajevanje med različnimi službami, ki so odgovorne za ustrezne politike Skupnosti.

Na mednarodnem področju države članice in Komisija pred mednarodnimi srečanji v zvezi z gozdovi uskladijo svoja stališča v delovni skupni Sveta o gozdovih. Delovna skupina obravnava tudi z gozdovi povezano politiko Skupnosti in pobude za pravne akte globalne razsežnosti, vključno s pobudo FLEGT.

Kljub tem ukrepom države članice in zainteresirane strani vztrajno zahtevajo presojo osnovnih okvirov za usklajevanje, komunikacijo in sodelovanje v luči novih izzivov in sprememb v političnem okviru.

5. POT NAPREJ – AKCIJSKI NAČRT EU ZA TRAJNOSTNO GOSPODARJENJE Z GOZDOVI

V splošnem so osnovna načela in elementi, opredeljeni leta 1998 v gozdarski strategiji EU, še vedno veljavni. TGG in večkratna vloga gozdov ostajata prevladujoči skupni načeli; nacionalni gozdni programi so ustrezen okvir za izvajanje teh načel in obstaja splošno priznavanje vedno večje potrebe po upoštevanju globalnih in medsektorskih vprašanj v gozdni politiki.

Izkušnje, pridobljene v obdobju izvajanja, kažejo, da lahko gozdovi in gozdarstvo prispevajo k lizbonskim ciljem trajnostne gospodarske rasti in konkurenčnosti ter göteborgskim ciljem varovanja obsega in kakovosti razpoložljivih naravnih virov. Vendar je za ohranitev in povečanje tega prispevka v prihodnosti treba strategijo in njeno izvajanje umestiti v novi okvir politik, ki nastaja.

Prvič, čeprav so različni ukrepi, izvedeni v preteklih letih, dosegli napredek pri trajnostnem gospodarjenju z gozdovi, sta konkurenčnost in ekonomska sposobnost preživetja gospodarjenja z gozdovi v EU – na podlagi večnamenskega pristopa, ki hkrati podpira ekonomske, socialne in okoljske cilje – pod vse večjim pritiskom v okviru odprtega in globalnega trga. Večina lastnikov gozdov ima malo možnosti doseganja ekonomij obsega. Lastniki gozdov družbi zagotavljajo širok obseg dobrin in storitev, čeprav je njihov prihodek v glavnem odvisen od prodaje lesa. Zaradi naraščajočega javnega interesa glede upravljanja gozdov za njihove okoljske in družbene koristi, je v številnih primerih treba spremeniti upravljaljske prakse, kar pa lahko zmanjša ekonomsko sposobnost gozdarstva za preživetje. Za ohranitev tradicije večnamenskega gozdarstva v EU je v prihodnje treba obravnavati ta vprašanja.

Drugič, čeprav gozdarska strategija EU temelji na subsidiarnosti in deljeni odgovornosti, obstajajo številne politike in pobude EU, ki vplivajo na gozdove in gozdarstvo. Treba je

okrepiti medsebojno skladnost politik EU in usklajevanje med Komisijo in državami članicami ter vzpostaviti ustrezne mehanizme spremljanja izvajanja strategije, da bodo različne funkcije gozdov in njihove povezave z drugimi politikami v postopku oblikovanja politik obravnavane na skladen način.

Tretjič, vse zainteresirane strani, povezane z gozdovi in gozdarstvom, poudarjajo pomen dobrega upravljanja za varstvo in trajnostno gospodarjenje z gozdovi. Soudeležba pri oblikovanju in izvajanju politik je prvi pogoj dobrega upravljanja. Treba je pregledati in okrepiti posvetovalne strukture v gozdarstvu na ravni Skupnosti in na nacionalni ravni, da se spodbudi transparentnost odločanja in strukturiran dialog z vsemi zainteresiranimi stranmi.

Nenazadnje se vse bolj priznava globalni pomen gozdov za trajnostni razvoj, vključno z razsežnostmi podnebnih sprememb in biološke raznovrstnosti. EU mora še naprej trdno podpirati mednarodne obveznosti glede trajnostnega gospodarjenja z gozdovi na globalni ravni. V tem smislu je bistvena odločitev o prihodnjem mednarodnem dogovoru o gozdovih, ki bo sprejeta na 5. seji UNFF maja 2005.

Z oblikovanjem referenčnega okvira za politike, povezane z gozdovi, je gozdarska strategija EU spremenila način razpravljanja o vprašanjih, ki so povezana z gozdovi. Vendar bo zaradi sprememb političnega okvira v prihodnosti potreben bolj skladen in proaktiven pristop k upravljanju gozdnih virov EU.

Takšen pristop mora temeljiti na skupni viziji gozdarstva EU in izzivov na globalni ravni, na ravni Skupnosti in na nacionalni ravni ter na enotnem razumevanju pomena gozdov in gozdarstva za moderno družbo. Obsegati mora vrsto jasnih ciljev, ki lahko ponudijo podlago za redno spremljanje in popis zalog, in združevati tematske, horizontalne in medsektorske politične pobude na ravni Skupnosti in nacionalni ravni v strukturiranem okviru za spodbujanje boljšega in učinkovitejšega usklajevanja in posvetovanja ter spodbujati pretok podatkov med različnimi zainteresiranimi subjekti.

Komisija je prepričana, da lahko razvoj akcijskega načrta EU za trajnostno gospodarjenje z gozdovi zagotovi takšen okvir. Akcijski načrt lahko zagotovi zagon, ki je potreben za preoblikovanje gozdarske strategije EU v dinamičen proces, ki se lahko odziva na novi politični okvir v nastajanju in prinaša rezultate, ki so skladni z Lizbonsko in Göteborgsko strategijo.

Po pregledu izvajanja gozdarske strategije EU Komisija predlaga Evropskemu svetu, da bo:

1. Razvila akcijski načrt EU za trajnostno gospodarjenje z gozdovi, ki naj bi bil skladen okvir za izvajanje ukrepov v zvezi z gozdovi in orodje za usklajevanje med ukrepi Skupnosti in gozdnimi politikami držav članic. Seznam ukrepov, ki jih je treba izvajati na ravni Skupnosti in na nacionalni ravni, mora med drugim obsegati naslednje elemente in področja: socialno-ekonomska vprašanja (konkurenčnost gozdarstva, vrednotenje socialnih in okoljskih dobrin in storitev); okoljska vprašanja (podnebne spremembe, gozdni požari, varstvo voda in biološke raznovrstnosti); uporabo lesa kot energetskega vira; podatke o lesu kot obnovljivem in okolju prijaznem viru; vprašanja upravljanja; horizontalne dejavnosti (raziskave, usposabljanja, gozdne statistike, spremljanje stanja) ter usklajevanje, komunikacijo in sodelovanje. Treba je obravnavati tudi mednarodno razsežnost teh vprašanj.
2. Pregledala obstoječe načine in prakse Skupnosti za spodbujanje usklajevanja, komunikacije in sodelovanja med različnimi političnimi sektorji, ki vplivajo na gozdarstvo, glede na naraščajočo kompleksnost gozdne politike in postopkov

odločanja. Ta pregled bo vključeval tudi Odločbo Sveta (89/367/EGS), sprejeto 29 maja 1989, o ustanovitvi Stalnega odbora za gozdarstvo¹⁵ in pomen tega organa pri izvajanju akcijskega načrta.

Komisija namerava akcijski načrt predložiti leta 2006.

¹⁵ UL L 165, 15.6.1989, str. 14.